

Arrest

nr. 122.668 van 17 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 15 april 2014 heeft ingediend bij faxpost om de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 april 2014, houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*), aan de verzoeker ter kennis gebracht op 2 april 2014.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2014 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 april 2014 om 16u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DE BLOCK, die loco advocaat C. BUYTAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 januari 2014 dient de verzoeker, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op basis van een onderzoek van zijn vingerafdrukken via de Eurodac-database werd vastgesteld dat de verzoeker op 10 augustus 2013 in Malta asiel aanvroeg.

1.3. Op 10 februari 2014 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Maltese autoriteiten op grond van artikel 16.1.c van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort: de Dublin-II-Verordening).

1.4. Op 21 februari 2014 stemmen de Maltese autoriteiten in met het verzoek tot terugname.

1.5. Op 2 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker ter kennis werd gebracht op 2 april 2014 en die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

*naam : Y(...) M(...)
voornaam : I(...)
geboortedatum : (...)
geboorteplaats : (...)
nationaliteit : Somalië*

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 15.01.2014 is aangekomen in België. Eén dag later, op 16.01.2014, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Somalië te bezitten en geboren te zijn in “(...)” op (...).

Uit het Eurodacverslag van 16.01.2014 blijkt dat betrokkene asiel heeft gevraagd in Malta en de Maltese overheid heeft op datum van 21.02.2014 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 31.01.2014 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij eerder asiel aanvroeg in Malta. Betrokkene verklaarde verder dat hij op 16.04.2013 Somalië per wagen verlaten zou hebben en gedurende zeven dagen onderweg was naar Kenia. Daar zou hij rond 23.04.2013 zijn aangekomen. Na een verblijf van twee dagen in Kenia zou betrokkene per bus vertrokken zijn naar Oeganda. Na één dag in Oeganda zou betrokkene per bus vanuit Oeganda naar Zuid-Soedan gereisd zijn. Betrokkene verklaarde dat hij 20 dagen in Zuid-Soedan verbleven zou hebben en er een vals Somalisch paspoort zou hebben laten maken. Betrokkene verklaarde verder dat hij vervolgens per vliegtuig van een onbekende maatschappij vanuit Zuid-Soedan naar Khartoem in Soedan vertrokken zou zijn. Na een verblijf van drie dagen in Khartoum zou betrokkene vervolgens per jeep via de Sahara naar Libië gereisd zijn naar “Sabha. Betrokkene stelt dat hij in Libië ontvoerd zou zijn voor losgeld en gedurende twintig dagen zou zijn vastgehouden. Nadien zou betrokkene nog zestien dagen in Tripoli verbleven hebben alvorens hij op 07.07.2013 per boot naar Malta gereisd zou zijn waar hij op 10.07.2013 zou zijn aangekomen.

Betrokkene stelt dat hij in Malta asiel aanvraag en stelt eerst dat hij gedurende drie maanden zou zijn opgesloten om vervolgens te verklaren dat hij in het open centrum van Marsa verbleef. Betrokkene stelt dat zijn asielaanvraag zou zijn afgewezen maar dat hij er wel bescherming kreeg en dat hij er een statuut zou hebben gehad maar wel statuut die was blijkt betrokkene niet te weten en betrokkene stelt dat hij zijn documenten in Malta heeft achtergelaten. Betrokkene stelt verder dat hij op 14.01.2014 Malta per vliegtuig van Ryanair verlaten zou hebben richting Nederland (Eindhoven) waar hij op 14.01.2014 zou zijn aangekomen. Op 15.01.2014 zou betrokkene Nederland verlaten hebben per trein en naar België gereisd zijn waar hij op 15.01.2014 zou zijn aangekomen en waar hij één dag later het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Dublin-Staten niet te hebben verlaten.

Op basis van het Eurodacverslag van 16.01.2014 en de verklaringen van betrokkene dat hij eerder asiel aanvraag in Malta werd op 10.02.2014 een terugnameverzoek aan de Maltese autoriteiten overgemaakt op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003. De Maltese autoriteiten willigden op 21.02.2014 dit terugnameverzoek voor betrokkene in.

Met betrekking tot de overdracht naar Malta en de verantwoordelijkheid van Malta voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Malta een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Malta dan in België zou genieten. Malta heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Maltese autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Maltese autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Malta een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Maltese autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Malta evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Malta een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Het gegeven dat Malta momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, meer bepaald in Tunesië, Libië, Syrië en Egypte, betekend echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Malta momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin- Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Met betrekking of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Maltese autoriteiten die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, in casu Malta, zouden rechtvaardigen, stelde betrokkene dat hij er opgesloten werd en dat hij er niet goed behandeld zou zijn (DVZ, vraag 36). Met betrekking tot deze opgegeven redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Malta, dient te worden opgemerkt dat betrokkene stelt dat hij in Malta werd opgesloten en er niet goed behandeld zou zijn. Met betrekking tot deze verklaring dient te worden opgemerkt dat betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ eerste verklaarde dat hij zou zijn opgesloten om vervolgens te verklaren dat hij in het open centrum van Marsa verbleef op Malta. Betrokkene maakt bovendien op geen enkele wijze aannemelijk indien hij zou zijn vastgehouden in Malta dat deze eventuele vasthouding in strijd zou zijn met de geldende Europese regelgeving of dat hij tijdens zijn eventuele vasthouding systematisch zou zijn blootgesteld een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige

behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en dit louter en alleen omdat men een asielzoeker is of zou zijn. Betrokkene stelt wel dat hij niet goed behandeld zou zijn in Malta maar betrokkene concretiseert dit op geen enkele wijze. Indien men stelt dat men specifiek in België asiel wil aanvragen omdat men in Malta niet goed behandeld zou zijn, dan mag er op zijn minst, zeker gezien het ernstige karakter van een asielaanvraag en het gegeven dat men deze verklaarde "niet goede behandeling" in Malta specifiek inroept voor een behandeling van het asielverzoek in België, van de asielzoeker verwacht worden dat hij hiervan concrete elementen en bewijzen aanbrengt van wat deze niet goede behandeling dan wel zou inhouden en zich niet beperkt tot vage verklaringen zonder concrete elementen en bewijzen hiervan aan te brengen. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Malta dient te worden opgemerkt dat de voorbije jaren in verscheidene bronnen werd gewezen op problematische aspecten van de procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Malta. We verwijzen onder meer naar rapporten van Pro Asyl ("Malta : out of system. Zur Situation von Flüchtlingen auf Malta", München, 2011), Schweizerische Flüchtlingshilfe ("Malta : Aufnahmebedingungen für Personen aus dem Asylbereich", Bern, november 2011) en Thomas Hammarberg, mensenrechtencommissaris bij de Raad van Europa ("Report by Thomas Hammarberg, commissioner for Human Rights of the Council of Europe. Following his visit to Malta from 23 to 25 March 2011). Meer recent verschenen rapporten van AIDA ("Asylum Information Database. National Country Report - Malta", maart 2013), het UNHCR ("UNHCR's position on the detention of asylum seekers in Malta", 18.09.2013), de Mensenrechtenraad van de Verenigde Naties ("National Report submitted in accordance with paragraph 5 of the annex to Human Rights Council resolution 16/21 - Malta", Genève, 23.07.2013) en de Europese Commissie tegen Racisme en Onverdraagzaamheid ("ECRI Report on Malta - fourth monitoring cycle", 15.10.2013). We hebben ook kennis van recente jurisprudentie van het EHRM betreffende Malta en Verordening 343/2003, te weten de uitspraken in de zaken nr. 42337/12 en 55352/12 van 23.07.2013. Er dient echter op gewezen te worden dat Malta, ondertekenaar van de Conventie van Genève van 1951 en partij bij het EVRM, het beginsel van non-refoulement nakomt. Noch in het aangehaalde rapport van AIDA noch dat van het UNHCR wordt melding gemaakt van schendingen van het non-refoulement. Het UNHCR verwijst bovendien in het hogerop vermeldde rapport naar artikel 14 van de "Refugees Act" (Chapter 420) dat het beginsel van non-refoulement bevestigt (punt 25, pagina 14 : "article 14 of the Refugees act sets out the principle of non-refoulement. The practical effect of this provision is the de facto suspension of removal proceedings. The immigration authorities halt all removal proceedings once an individual expresses his/her wish to apply for asylum in Malta by filling in the Preliminary Questionnaire and submitting it to the Office of the Refugee Commissioner"). Ook in het rapport van de VN-Mensenrechtenraad wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de praktijk blijkt dat Malta het beginsel van non-refoulement handhaaft (punt 68, pagina 12 : "Malta's asylum recognition rate is consistently high, at around 50% or over, in recognition of the needs of persons seeking protection in Malta. This likewise demonstrates that the principle of non-refoulement is upheld both legally as well as in practice"). De VN-Mensenrechtenraad stelt in het hogerop aangehaalde rapport bovendien dat het feit dat de overgrote meerderheid van onregelmatig in Malta binnengekomen immigranten asiel vraagt, aantoonst dat de toegang tot de asielprocedure effectief is (punt 67, pagina 12 : "...the fact that the overwhelming majority of irregular migrants arriving in Malta apply for international protection clearly demonstrates that effective access to asylum procedures exist and that the asylum system is readily accessible") Bovendien blijkt uit de rapporten van AIDA en UNHCR niet, dat de aan Malta onder de Dublin-Verordening overgedragen vreemdelingen automatisch en systematisch in detentie worden geplaatst. Bovendien blijkt uit het AIDA-rapport dat asielzoekers recht hebben op opvang en materiële ondersteuning tijdens de behandeling van hun verzoek (AIDA-rapport, pagina 33 : "The Reception Regulations cover the provision of 'material conditions', defined as including 'housing, food and clothing, provided in kind, or as financial allowances or in vouchers and a daily expenses allowance...Asylum seekers in Open centres are provided with accomodation and a daily food and transport allowance"). Uit de aangehaalde rapporten blijkt evenmin dat men niet de mogelijkheid zou hebben om een eerder aangevragen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet op voorhand vaststaat dat men geen aanspraak heeft op opvang dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Uit een analyse van rapporten met betrekking tot Malta blijkt dan ook dat men niet kan stellen dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Malta of tot deze kwetsbare groep zou behoren zonder meer en automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter

en alleen omdat men een asielzoeker is of zou zijn. Uit een analyse van deze verschillende rapporten blijkt dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Malta dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Malta worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S., versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn of haar asielverzoek te behandelen, beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van de verschillende aangehaalde rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Malta zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Maltese autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Malta een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM.. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Malta er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Maltese autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Maltese autoriteiten bovendien tenminste vijf dagen op voorhand in kennis gesteld worden

van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Malta een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Een kopie van deze rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat hij geen familieleden in België heeft (DVZ, vraag 20). Met betrekking tot familieleden in Europa verklaarde betrokkene dat een nicht van hem, Shamsu Turyare Elmi ergens in Zweden zou verblijven op een niet gekende plaats en waarvan het statuut hem ook niet bekend is (DVZ, vraag 21). Met betrekking tot deze verklaarde nicht die ergens in Zweden zou verblijven maar waarvan betrokkene noch de verblijfplaats, noch de status noch de geboortedatum blijkt te weten, dient te worden opgemerkt dat betrokkene op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat hij deel zou uitmaken van het gezin van deze nicht die in Zweden zou verblijven zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.i van de Dublin-II-Verordening. Op basis van het voorgaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening niet aan de orde.

Tijdens zijn Dublin-gehoor op de DVZ van 31.01.2014 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat hij asiel aanvraag in Malta maar dat deze werd afgewezen en dat hij er niet goed behandeld zou zijn en dat het sowieso zijn intentie was om naar België te komen (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat zijn asielaanvraag in Malta zou zijn afgewezen dient te worden opgemerkt dat het indienen van een asielverzoek niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Het gegeven dat een asielaanvraag kan worden afgewezen betekent echter niet automatisch een inbreuk op artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Maltese autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat het "sowieso" zijn intentie was om naar België te komen, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar betrokkene asiel zou moeten vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene of zijn smokkelaar kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat hij in Malta niet goed behandeld zou zijn, dient te worden opgemerkt dat betrokkene zijn verklaring dat hij in Malta niet goed behandeld zou zijn, op geen enkele wijze aannemelijk maakt. Indien men stelt dat men specifiek in België asiel wil aanvragen omdat men in Malta niet goed behandeld zou zijn, dan mag er op zijn minst, zeker gezien het ernstige karakter van een asielaanvraag, van de asielzoeker verwacht worden dat hij hiervan concrete elementen en bewijzen aanbrengt van wat deze niet goede behandeling dan wel zou inhouden en zich niet beperkt tot vage verklaringen zonder concrete elementen en bewijzen hiervan aan te brengen. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Hogerop werd bovendien reeds uitgebreid en gedetailleerd uiteengezet dat uit rapporten niet blijkt dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Malta of tot deze kwetsbare groep zou behoren, zonder meer kan stellen dat men als asielzoeker in Malta zonder meer en automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een asielzoeker is of zou zijn. Uit een analyse van deze verschillende rapporten blijkt dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Malta dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Malta worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 31.01.2014 dat hij last heeft tijdens het urineren (DVZ, vraag 35). In het administratief dossier van betrokkene zijn echter geen medische documenten aanwezig die deze verklaringen staven. Met betrekking tot dit motief, met name dat hij last zou hebben tijdens het urineren, dient te worden

opgemerkt dat deze niet in overweging wordt genomen in het kader van de Dublin-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Malta de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Malta indien dit nodig zou zijn. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Malta. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Malta, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 352, art 7. of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Maltese autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Malta waar hij aan de bevoegde Maltese autoriteiten zal worden overgedragen”.

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals hierboven vermeld, bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erblière/België, § 35).

2.2.2 De verzoeker geeft aan dat hij van zijn vrijheid is beroofd met het oog op zijn verwijdering, hetgeen strookt met de gegevens van het administratief dossier.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt met name dat de verzoeker sedert 2 april 2014 van zijn vrijheid werd beroofd met het oog op de overdracht aan Malta. Het lijkt aannemelijk dat de behandeling van een eventuele gewone vordering tot schorsing en nietigverklaring te laat zou komen waardoor het rechtsmiddel zijn effectiviteit dreigt te verliezen. Het uiterst dringend karakter van de vordering wordt door de verweerder overigens niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is

groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

2.3.2 De verzoekende partij voert in het verzoekschrift een enig middel aan, waarin hij zich beroept op de schending van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur.

2.3.2.1. Het middel wordt als volgt toegelicht:

"1. Artikel 3 van het EVRM stelt dat "

Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat "

Het verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

De bepaling van artikel 3 EVRM bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke en vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM heeft artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter (EHRM 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering van een kandidaat-vluchteling door Lidstaat naar een andere Lidstaat in toepassing van de Dublin II-verordening een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren.

Het EHRM heeft bijgevolg geoordeeld dat een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worden gesteld, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een kandidaat-vluchteling in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijzen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland § 75 ;EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van (niet-EU)vreemdelingen naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van (niet-EU) vreemdelingen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 128-129; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Voor het onderzoek van de algemene situatie in een land waarnaar de kandidaat-vluchteling wordt verwijderd, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § 99-100 ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij andere bijzondere kenmerken bewijst die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien hierdoor de bescherming van artikel 3 van het EVRM illusoir zou worden.

Om de bescherming van artikel 3 van het EVRM te laten gelden kan men zich baseren op elementen in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van

bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148 ; RvV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Daarenboven heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat de lidstaten geen asielzoekers in de zin van verordening 343/2003/EG mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling (HvJ, 21 december 2011, C-411/10).

Bovendien dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 3 EVRM. Uit vaste jurisprudentie van het EHRM volgt dat er op de lidstaten een plicht rust om niemand te verwijderen naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM (EHRM 7 juli 1989, nr. 14038/88, Soering/Verenigd Koninkrijk, § 90-91; EHRM 20 maart 1991, nr. 46/1990/237/307, Crus Varas en anderen/Zweden, § 69-70; EHRM 15 november 1996, nr. 70/1995/576/662, Chalal/Verenigd Koninkrijk, § 74; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, Saadi/Italië, § 125; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, § 212). Uit deze plicht vloeit dan ook voort dat een lidstaat zich moet verzekeren dat er geen reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Zeker in die gevallen waar de situatie gemakkelijk te verifiëren is, moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van de risico's bij verwijdering. Het feit dat een verwijdering voort zou vloeien uit Europese of bilaterale overeenkomsten of het feit dat een persoon niet nadrukkelijk de risico's zelf naar voren brengt ontslaat een Lidstaat niet van de verplichting om zich te vergewissen van de risico's bij verwijdering (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, MSS/Griekenland en België, in het bijzonder § 344 e.v.; EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, Hirschi en anderen/Italië, in het bijzonder § 122 e.v.).

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat "

Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.
2. Dit recht behelst met name:
 - a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;
 - b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;
 - c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.
3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.
4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen".

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Het zorgvuldigheidsbeginsel betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken een besluit zorgvuldig moet voorbereiden en nemen, waarbij er een correcte behandeling van de asielzoeker moet worden aangewend, een zorgvuldig onderzoek moet worden gedaan naar de feiten en belangen teneinde tot een deugdelijke besluitvorming te kunnen komen.

Het verbod van willekeur betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit.

2.1. Uit het rapport (stuk 3), van Maart 2013 van "AIDA" over Malta blijkt dat :

- (i) asielzoekers die in Malta in open centra leven ervaren grote moeilijkheden in behalen van een adequate levensstandaard. De dagelijkse vergoeding is nauwelijks genoeg om te voorzien in meest primaire behoeften, en het gebrek aan maatschappelijk welzijn verergert deze moeilijkheden. Er wordt voorzien in dagelijkse vergoedingen : asielzoekers krijgen 4,66 EUR, personen teruggekeerd onder Dublin II krijgen 2,91 EUR, werkende asielzoekers krijgen niks maar krijgen 4,08 EUR bij beëindiging van hun arbeidsovereenkomst en kinderen krijgen 2,33 EUR tot ze 17 jaar worden. Daarenboven moeten asielzoekers die in open centra leven 8 euro per week bijdragen voor de materiële levenskost (pg. 33 van het rapport) ;

(ii) Asielzoekers blijven in detentie tot één van de volgende gebeurtenissen zich voordoet : niet-begeleide minderjarigen tot dat bevestigd is dat hun leeftijd onder de 18 jaar ligt en over de benodigde documentatie beschikken ; als het over kwetsbare volwassenen gaat tot wanneer de welzijnsinstantie voor asielzoekers hun kwetsbaarheid bevestigt en benodigd zijn met de relevante documentatie ; als ze binnen de asielprocedure vallen worden ze vrijgelaten na twaalf maanden ; als de asielprocedure positief is beëindigd (pg. 34 van het rapport) ;

(iii) asielzoekers in detentie verkrijgen een slechtere behandeling dan onderdanen aangaande materiële steun, aangezien zij worden vastgehouden. Personen in open centra worden slechter behandeld dan onderdanen aangaande toegang tot maatschappelijk welzijn, aangezien zij er geen toegang toe hebben (pg. 34 van het rapport) ;

(iv) overbevolking in de centra (pg. 34 van het rapport) ;

(v) in de praktijk wordt het merendeel van asielzoekers vastgehouden en daardoor is er geen toegang tot de arbeidsmarkt. Asielzoekers die niet opgesloten zijn hebben eveneens problemen : taalproblematiek, geen professionele achtergrond, intense competitie met vluchtelingen en andere migranten, beperkte of seizoensgebonden wekmogelijkheden (pg. 37 van het rapport) ;

(vi) gebrekkige toegang tot gezondheidszorg (pg. 38 van het rapport) ;

(vii) inadequate detentieomstandigheden voor asielzoekers en vreemdelingen wiens visa verstreken is (pg. 44-45 van het rapport). In casu is verzoeker beide, hij is asielzoeker en zijn visum is verstreken sedert 4 mei 2013 (zie pg. 1 bestreden beslissing).

2.2. Uit het rapport (stuk 4) van 9 juni 2011 van de Commissaris voor de mensenrechten van de Raad voor Europa over Malta blijkt ten aanzien van asielzoekers en migranten het volgende :

(i) verplichte detentie voor alle migranten, inclusief asielzoekers (pg. 2,3 en 6) ;

(ii) inadequate levensomstandigheden in open centra en gesloten centra (pg. 2,3,7, 8 en 9) ;

(iii) als "gedublineerden" in open centra belanden zijn dat meestal grote centra die volledig inadequaat zijn (pg. 3) ;

(iv) racisme en discriminatie van asielzoekers aangaande toegang tot arbeid, behuizing, diensten, bescherming tegen racistisch geweld (pg. 4, 15, 16 en 17) ;

(v) extreem beperkte levensomstandigheden voor asielzoekers voor een lange termijn bestaan in Malta (pg. 14-15)

2.3. Uit het verslag ICJ International Commission of Jurists, *Not here to Stay*, report of the ICJ on its visit to Malta on 26-30 September 2011 (stuk 5) blijkt het volgende :

(i) overbevolking in detentiecentra (pg. 29) ;

(ii) inadequate hygiëne in detentiecentra (pg. 29) ;

(iii) gebrek aan kookfaciliteiten en recreatiefaciliteiten in detentiecentra (pg. 30) ;

(iv) inadequate levensomstandigheden in open centra (pg. 40-44) ;

(v) Meer in het bijzonder wat betreft het Marsa centrum (plaats waar verzoeker zou hebben verbleven) dient er te worden vastgesteld dat de levensomstandigheden en behuizingsomstandigheden inadequaat zijn (pg. 41).

2.4. Asielzoekers die Malta illegaal verlaten worden strafrechtelijk vervolgd in geval van terugkeer van Brussel naar Malta en gesanctioneerd tot een effectieve gevangenisstraf (stuk 6).

2.5. Het arrest van het EHRM *Suso Musa v. Malta* (Application no. 42337/12) - 23 juli 2013 veroordeelde Malta voor arbitraire detentie en gebrek aan een effectief rechtsmiddel.

Uit het arrest EHRM *Aden Ahmed v. Malta* (Application no. 55352/12 - 23 juli 2013) blijkt dat Dublinterugkeerders in Malta strafrechtelijk vervolgd worden voor illegale emigratie en in detentie worden geplaatst voor 6 maanden, alvorens in detentie te worden geplaatst met het oog op verwijdering. Malta werd door dit arrest veroordeeld voor onmenselijke en vernederende behandeling omwille van de detentievoorwaarden die worden opgelegd voor arbitraire detentie en voor ineffectiviteit van de rechtsmiddelen.

2.6. Per arresten nr. 61.582 van 16 mei 2011, nr. 72.824 van 6 januari 2012, nr. 113283 van 31 oktober 2013, nr. 120152 van 5 maart 2014 en nr. 122510 van 14 april 2014 schorste uw Raad in UDN beslissingen van terugkeer naar Malta in het kader van Dublin regulering op grond van risico in de zin van artikel 3 EVRM.

3. In onderhavig geval is Verzoeker een alleenstaande jonge Somalische man. Hij wordt naar Malta verwijderd op grond van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.C van Verordening (EG) 343/2003. Verzoeker haalt aan dat hij in Malta slecht behandeld werd en aangaande zijn gezondheidstoestand dat hij last heeft met urineren. In het licht van onder meer de informatie die

hierboven werd uiteengezet zal verzoeker ingeval van verwijdering naar Malta zoals hij zelf aanhaalde slecht worden behandeld en worden blootgesteld aan:

- (i) inadequate opvangomstandigheden en overbevolking zowel in detentie als in open centra, zeker in zijn hoedanigheid als "gedublineerde" ;*
- (ii) een detentie van twaalf maanden oplopen ;*
- (iii) gebrek aan toegang tot maatschappelijk welzijn ;*
- (iv) gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt, diensten, behuizing, gezondheidszorg ;*
- (v) gebrekkige financiële steun en inadequate levensstandaard, zeker als "gedublineerde" die een kleinere vergoeding krijgt dan andere asielzoekers ;*
- (vi) racisme en discriminatie en racistisch geweld ;*
- (vii) beperkte levensomstandigheden zowel in gesloten als in open centra ;*
- (viii) in geval van Dublinoverdracht aan Malta riskeert verzoeker arbitraire detentie als straf voor zijn asielaanvraag in België. Tevens zal hij een verminderd leefgeld ontvangen ;*

Indien de bestreden beslissing zal worden tenuitvoer gelegd, zal verzoeker naar Malta worden teruggewezen voor behandeling van zijn asielaanvraag, terwijl de asielfaciliteiten daar niet voldoen aan de Europeesrechtelijke standaarden en verzoeker derhalve geen waarborg heeft op een degelijk asiel en daarbij het voorwerp is van een onmenselijke en vernederende behandeling.

Verzoeker behoort dus, als asielzoeker/vreemdeling in het kader van de Dublin-II- verordening, tot een kwetsbare groep ("gedublineerde") die in Malta systematisch blootgesteld wordt aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verwerende partij kon aldus in casu onmogelijk besluiten dat verzoeker bij verwijdering naar Malta niet zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Zij haalt enkele rapporten en jurisprudence aan en stelt dat de situatie geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Echter uit de hierboven aangehaalde rapporten en rechtspraak blijkt dat er wel een reëel risico is op schending van artikel 3 EVRM. Uit de rapporten blijkt immers dat de wantoestanden van toepassing zijn op alle asielzoekers en in bijzonder op gedublineerden zoals in het geval van verzoeker.

Verwerende partij heeft in casu niet ernstig onderzocht of verzoeker bij verwijdering naar Malta zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen en maakte geen feitenbevinding.

Zelfs indien per onmogelijkheid er wordt vanuit gegaan dat verzoeker niet zelf nadrukkelijk de risico's naar voren brengt ontslaat dit de bestreden beslissing niet van de verplichting om de risico's na te gaan bij verwijdering, in casu heeft de bestreden beslissing die oefening niet afdoende gemaakt.

4. Er zijn aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker in Malta een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM . In die omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM in dat België de verplichting heeft om verzoeker niet naar Malta te verwijzen. Indien België verzoeker naar Malta verwijst, schendt zij artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing onmiskenbaar artikel 3 van het EVRM, artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur."

2.3.2.2. Onder "middel" in de zin van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Aangezien de verzoeker verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de thans bestreden beslissing een schending zou inhouden van het verbod van willekeur, van artikel 13 van het EVRM en van artikel 41 van het Handvest, is het middel op het eerste gezicht niet ontvankelijk voor zover daarin de schending van deze internationale verdragsbepalingen en het verbod van willekeur wordt aangevoerd.

2.3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008,

nr. 185.388, FOQUET; RvS 20 september 2011, nr. 215.206, VANNESTE ; RvS 5 december 2011, nr. 216.669, GLORIE).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ten overvloede dient te worden geduoid dat de Raad kon vaststellen dat de bestreden beslissing ten onrechte de criteria van de Dublin-II-Verordening hanteert terwijl op het onderhavige verzoek om internationale bescherming van 16 januari 2014 eigenlijk de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (de Dublin-III-Verordening) van toepassing is. De Raad stelt vast dat de verzoeker evenwel geenszins betwist dat hij in Malta een asielaanvraag heeft ingediend. Het inhoudelijk gehanteerde criterium van artikel 16.1.c. van de Dublin-II-Verordening voor bepaling van de verantwoordelijke lidstaat is overgenomen in de Dublin-III-Verordening. De verzoeker voert geen betwisting omtrent het gegeven dat Malta de verantwoordelijke lidstaat is onder wat hierna "de thans vigerende Dublin-reglementering" zal worden genoemd nu de Raad er niet aan voorbij kan gaan dat *in casu* de Dublin-III-Verordening van toepassing is. De kritiek van de verzoeker behelst niet de toepassing van de Dublin-II dan wel Dublin-III-Verordening, maar een risico op een vernederende of onmenselijke behandeling bij een overdracht aan de Maltese autoriteiten en een gebrekkig onderzoek door de verweerder ter zake.

2.3.2.4 Artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bepalen het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Deze bepalingen bekrachtigen een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbieden in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

2.3.2.4.1. Algemeen kader

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

In dezen heeft het EHRM reeds geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie

bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.3.2.4.2. De omstandigheden eigen aan het geval van de verzoeker

De Raad verwijst naar vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM waarin wordt gesteld dat een geveesde behandeling een minimum niveau van hardheid moet bereiken vooraleer het valt onder de werkingssfeer van artikel 3 van het EVRM (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). Hoewel alle voornoemde behandelingen en bestraffingen in artikel 3 EVRM op gelijke voet zijn verboden, ligt het minimumniveau van hardheid dat t.a.v. foltering wordt vereist hoger dan t.a.v. vernederende behandeling. Dit onderscheid vloeit voornamelijk voort uit een verschil in de intensiteit van het veroorzaakte leed. Om een behandeling als foltering te kwalificeren is daarbij het element van opzettelijkheid vereist (EHRM 28 juli 1999, nr. 25803/94, Selmouni v. Frankrijk, par. 97-100). Om een behandeling als onmenselijke of vernederende behandeling te kwalificeren kan opzettelijkheid een relevante factor zijn maar geen factor die op afdoende wijze een vaststelling van schending van artikel 3 van het EVRM uitsluit (vaste rechtspraak: EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau van hardheid is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook,

desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, morele integriteit en menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

Een slechte behandeling die het minimumniveau van hardheid bereikt, zoals vereist onder artikel 3 van het EVRM, kan worden toegebracht door opzettelijke daden van overheidsactoren en niet-overheidsactoren alsook het gevolg zijn van nalatigheid door overheidsactoren en niet-overheidsactoren (zie EHRM 27 mei 2008, nr. 26565, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 43; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk, par. 281).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Het ingeroepen risico heeft een individueel karakter indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 *in fine*).

De Raad stelt vast dat de verzoeker tijdens het gehoor van 31 januari 2014 heeft verklaard dat hij in Malta verbleef in het Marsa open center terwijl hij tevens verklaarde dat hij drie maanden was opgesloten. Als laatste verblijfplaats in Malta voor de aankomst in België geeft de verzoeker het OC 'Marsa' aan. Hij verklaarde dat hij op 10 juli 2013 een asielaanvraag indiende in Malta, dat deze asielaanvraag in de loop van september 2013 werd geweigerd maar dat hij er wel bescherming en een statuut kreeg (gehoorverslag DVZ, 31 januari 2014, vraag 22).

Aldus blijkt, zoals tevens in de bestreden beslissing wordt vermeld, dat de verklaringen van de verzoeker omtrent zijn verblijfsomstandigheden in Malta niet eenduidig zijn. Enerzijds verklaart hij opgesloten te zijn geweest en anderzijds verklaart hij te hebben verbleven in het open centrum voor migranten van Marsa. De verzoeker heeft bovendien verklaard een beschermingsstatuut te hebben verkregen in Malta, doch hij zou zijn Maltese verblijfsdocumenten in Malta hebben achtergelaten (gehoorverslag DVZ, 31 januari 2014, vraag 30 B). Op de uitdrukkelijke vraag of hij redenen heeft met betrekking tot opvang of behandeling, die zijn verzet tegen de overdracht naar Malta zouden rechtvaardigen, antwoordt de verzoeker slechts vaagweg "*Wij werden er opgesloten en ook niet goed behandeld*" (gehoorverslag DVZ, 31 januari 2014, vragen 36 en 34). Uit de verklaringen van de verzoeker, waarnaar hij bij de uiteenzetting van zijn middel wederom verwijst, blijkt dan ook op het eerste gezicht niet dat de verzoeker aantoonbaar dat hij in Malta het slachtoffer zou zijn geweest van een arbitraire detentie noch dat hij, bij een terugkeer naar Malta om dergelijke slechte behandelingen moet vrezen. Ook in het onderhavig verzoekschrift brengt de verzoeker geen enkel verder concreet element aan omtrent zijn verblijf of de beweemde opsluiting in Malta. De verzoeker maakt geen melding van enige gebrek aan voorzieningen die hij, gedurende de zestal maanden dat hij in Malta zou hebben verbleven, zelf zou hebben ervaren. De vage vermelding dat "wij" er niet goed werden behandeld, is niet voldoende. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen en de gegevens van het dossier dat de verzoeker blijkbaar zonder problemen is kunnen verder reizen naar België.

De verzoeker maakt *prima facie* dan ook niet concreet aannemelijk dat hij in Malta, gedurende de enkele maanden dat hij er zou verbleven hebben, werd onderworpen aan een behandeling die zijn fysieke integriteit, zijn morele integriteit of zijn menselijke waardigheid heeft aangetast in strijd met artikel 3 van het EVRM. Door in het onderhavige verzoekschrift enerzijds te verwijzen naar deze eerder geuite verklaringen en door anderzijds louter te verwijzen naar informatie van algemene aard zonder echter duidelijk te maken welk verblijfs- of beschermingsstatuut hij - gelet op zijn eerdere verklaringen dat hij in Malta bescherming genoot - bij een terugkeer naar Malta zal hebben, maakt de verzoeker evenmin aannemelijk dat zijn concrete leefomstandigheden in Malta van die aard zullen zijn dat hij persoonlijk

een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling dient te vrezen bij een overdracht aan Malta.

De verzoeker maakt op het eerste gezicht dan ook niet aannemelijk dat hij als gevolg van de bestreden beslissing om redenen die specifiek zijn aan zijn geval een reëel risico loopt om in Malta te worden onderworpen aan behandelingen strijdig met artikel 3 van het EVRM.

2.3.2.4.3. De algemene situatie in Malta

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

De verzoeker verwijst in zijn middel naar de hierboven besproken rechtspraak van het EHRM en naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, *N.S. v. Secretary of State of the Home Department*. Hij brengt vervolgens aan dat Malta zware tekortkomingen kent in haar systeem van de asielprocedure, onder meer met betrekking tot detentie en opvangomstandigheden. Hiertoe verwijst de verzoeker naar een aantal passages van de volgende rapporten en persbericht:

- Asylum Information Database “*AIDA, National Country Report – Malta*”, maart 2013
- Rapport (volgend op een bezoek aan Malta) van T. Hammarberg, Commissaris voor mensenrechten van de Raad van Europa, van 9 juni 2011
- Verslag ICJ International Commission of Jurists, *Not Here to Stay*, “*Report of the ICJ on its visit tot Malta on 26-30 September 2011, May 2012*”
- Migration Policy, Migration News Sheet, “*Six months in jail for preferring Brussels to Malta*”, maart 2010

De verzoeker verwijst tevens naar de arresten *Aden Ahmed v. Malta* van 23 juli 2013 en *Suso Musa v. Malta* van 23 juli 2013 van het EHRM en naar een aantal schorsingsarresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In het licht van deze informatie en zijn verklaringen tijdens zijn gehoor op 31 januari 2014 meent de verzoeker dat hij in geval van verwijdering naar Malta zal worden blootgesteld aan inadequate en beperkte opvang- en levensomstandigheden en overbevolking zowel in detentie als in open centra zeker gelet op zijn hoedanigheid van Dublinterugkeerder, een detentie van twaalf maanden, een gebrek aan

toegang tot maatschappelijk welzijn, een gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt, diensten, behuizing en gezondheidszorg, een gebrekkige financiële steun en inadequate levensstandaard nu hij als Dublinterugkeerder een lagere vergoeding krijgt dan andere asielzoekers en een arbitraire detentie als straf voor zijn asielaanvraag in België.

De verzoeker meent dat de verweerder onmogelijk kon besluiten dat een verwijdering naar Malta hem niet zal blootstellen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Hij erkent dat de bestreden beslissing enkele rapporten en jurisprudentie aanhaalt en dat deze beslissing stelt dat de situatie geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt, doch uit de door de verzoeker aangehaalde rapporten en rechtspraak zou blijken dat er wel degelijk een reëel risico is op schending van het EVRM gelet op de wantoestanden die van toepassing zijn op alle asielzoekers en in het bijzonder op Dublinterugkeerders.

Dienaangaande stelt de Raad vast dat de verzoeker op het eerste gezicht voorbij gaat aan de concrete en uitvoerige motivering van de bestreden beslissing ter zake. In zijn betoog ter ondersteuning van het middel beperkt de verzoeker zich tot het weergeven van een aantal paginanummers van bepaalde rapporten die hij vervolgens interpreteert om op basis daarvan aan te nemen dat hij, als jonge alleenstaande man van Somalische nationaliteit behoort tot een kwetsbare groep van asielzoekers die in Malta op systematische wijze worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Niettemin dringt de vaststelling zich op dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich in de bestreden beslissing hieromtrent reeds op gemotiveerde en gedocumenteerde wijze heeft uitgesproken. Uit de bestreden beslissing komt immers duidelijk naar voren dat de verweerder op basis van de door de verzoeker geuite verklaringen tijdens het Dublingehoor van 31 januari 2014 en op grond van een aantal recente, gezaghebbende en objectieve informatiebronnen heeft geoordeeld dat niet kan gesteld worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Malta dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen aan Malta er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De rapporten waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, zijn aan het administratief dossier toegevoegd. Het betreft de volgende rapporten:

- Pro Asyl "*Malta: out of system. Zur Situation von Flüchtlingen auf Malta*", München, 11 mei 2012;
- Schweizerische Flüchtlingshilfe "*Malta: Aufnahmebedingungen für Personen aus dem Asylbereich*", Bern, november 2011;
- Thomas Hammarberg, mensenrechtencommissaris bij de Raad van Europa "*Report by Thomas Hammarberg commissioner for Human Rights of the Council of Europe. Following his visit to Malta from 23 to 25 March 2011*";
- AIDA "*Asylum Information Database. National Country Report - Malta*", maart 2013;
- UNHCR "*UNHCR's position on the detention of asylum seekers in Malta*", 18 september 2013;
- De Mensenrechtenraad van de Verenigde Naties "*National Report submitted in accordance with paragraph 5 of the annex to Human Rights Council resolution 16/21 - Malta*", Genève, 23 juli 2013;
- De Europese Commissie tegen Racisme en Onverdraagzaamheid "*ECRI Report on Malta - fourth monitoring cycle*", 15 oktober 2013.

Er dient te worden opgemerkt dat deze rapporten ontegensprekelijk onafhankelijke, objectieve en gezaghebbende bronnen uitmaken. Bovendien gaat het om recente en relevante bronnen van informatie, nu zij betrekking hebben op de recente opvang- en detentieproblematiek in Malta van asielzoekers in het algemeen en Dublinterugkeerders in Malta in het bijzonder, de Lidstaat waarvan thans buiten betwisting staat dat deze overeenkomstig de thans vigerende Dublin-reglementering verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

De Raad merkt op dat de verzoeker, aan de hand van verwijzingen naar bepaalde pagina's van twee van de zeven door de verweerder gehanteerde rapporten en aan de hand van een verlag van ECJ en een publicatie van de Migration Policy Group van maart 2010, poogt aan te tonen dat hij in tegenstelling tot de beoordeling in de bestreden beslissing wel een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM bij overdracht aan Malta.

Samen met de verweerder in de bestreden beslissing en in de nota met opmerkingen, merkt de Raad op dat uit het voormelde arrest N.S. tegen Secretary of State for the Home Department niet blijkt dat een louter risico op onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM te hanteren. Er dient met name te worden gewezen op de overwegingen 82 tot en met 85 van dit arrest, waaruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieteten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. N.S. t. Secretary of Home Department, 86.) is de overdracht in strijd met die bepaling. Artikel 4 van het Handvest van de Europese Unie bepaalt als volgt: “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen” en heeft dus dezelfde draagwijdte als artikel 3 van het EVRM. Hieruit volgt dat een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat verhinderd wordt indien *ernstig* gevreesd moet worden dat asielzoekers in deze lidstaat een behandeling ondergaan die strijdt met artikel 3 van het EVRM. Deze zienswijze is thans uitdrukkelijk opgenomen in artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening dat enkel de situatie viseert waarbij *“ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie”*.

Nu de verweerder op basis van een geheel van zeven gezaghebbende en recente internationale rapporten en met in achtneming van de jurisprudentie van het EHRM en het Hof van Justitie reeds heeft geoordeeld dat *“men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Malta dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Malta worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie”*, komt het de verzoeker toe om deze beoordeling op concrete en voldoende gepreciseerde wijze te weerleggen teneinde de door hem aangevoerde schending van deze verdragsartikelen aannemelijk te maken. De verzoeker slaagt hierin op het eerste gezicht niet. Bij de beoordeling van de beweerde systeemfouten in de Maltese asielprocedure en opvangvoorzieningen moet worden benadrukt dat de rapporten die door de verweerder worden gehanteerd en die tevens deel uitmaken van het administratief dossier samen en in hun geheel moeten worden gelezen en dat er niet louter kan uitgegaan worden van de door de verzoeker gehanteerde partiële gedeeltes van slechts twee van de zeven rapporten die door de verweerder werden geëvalueerd.

Wat de opvangomstandigheden in open en gesloten centra en de detentieproblematiek van asielzoekers en illegale migranten in Malta betreft, maakt de verzoeker aan de hand van de loutere partiële excerpten uit de rapporten waarnaar hij verwijst, op het eerste gezicht niet aannemelijk dat uit deze informatie, in weerwil van hetgeen door de verweerder werd geoordeeld, zou blijken dat er ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in Malta dergelijke systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. De informatie die de verzoeker haalt uit het verslag van ECJ (Verslag ICJ International Commission of Jurists, Not Here to Stay, *“Report of the ICJ on its visit tot Malta on 26-30 September 2011, May 2012”*) is niet van aard om de in de bestreden beslissing, aan de hand van het geheel van de zeven voornoemde gezaghebbende en recente rapporten geëvalueerde situatie in Malta te weerleggen. De verweerder is bovendien niet blind geweest voor de problemen in Malta, in tegendeel bevestigt hij het volgende: *“Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Malta dient te worden opgemerkt dat de voorbije jaren in verscheidene bronnen werd gewezen op problematische aspecten van de procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Malta.”* doch aan de hand van de meest recente rapporten omtrent deze problematiek heeft hij geoordeeld dat er thans in Malta geen sprake is van een systeemfalen met betrekking tot de opvangomstandigheden en detentie voor Dublinterugkeerders in Malta. De verzoeker toont met zijn loutere verwijzingen niet aan dat een andere beoordeling zich zou

opdringen. De verzoeker maakt op geen enkele wijze duidelijk in welke mate, in weerwil van de door de verweerder gehanteerde informatie, zou blijken dat de tekortkomingen in de asielprocedure – en voorzieningen in Malta zouden oplopen tot een dergelijk systeemfalen.

Waar de verzoeker verwijst naar een persbericht van de Migration Policy Group van maart 2010, dient te worden opgemerkt dat het slechts gaat om informatie met betrekking tot drie individuele personen die in Malta tot een gevangenisstraf werden veroordeeld voor het illegaal verlaten van het Maltese grondgebied. De informatie dateert overigens van januari-februari 2010. Uit het rapport van Pro Asyl van 2012, dat zich in het administratief dossier bevindt en waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, blijkt slechts dat Dublinterugkeerders die Malta met valse papieren zijn uitgereisd of die in Malta uit detentie zijn ontsnapt of die in een Lidstaat onder een andere naam zijn geregistreerd, bij een overdracht aan Malta het risico lopen te worden gedetineerd en door de strafrechter te worden veroordeeld tot een gevangenisstraf (Pro Asyl, *“Malta: out of system. Zur Situation von Flüchtlingen auf Malta”*, München, 11 mei 2012, p. 22: *“Laut Auskunft des UNHCR erfolgt eine Inhaftierung normalerweise in Fällen, in denen die betreffende Person zuvor entweder aus einem Detention Centre geflohen mid falschen Papieren ausgereist ist”*). De Raad hecht aan dit rapport een bijzondere waarde aangezien het een recent en gezaghebbend rapport betreft dat zeer specifiek en van alle rapporten het meest uitvoerig ingaat op de situatie van Dublinterugkeerders naar Malta, een situatie die ook thans aan de orde is. Ook het arrest Aden Ahmed heeft betrekking op een Dublinterugkeerder. In dit arrest is een situatie aan de orde van een alleenstaande Eritrese vrouw met een specifieke psychische medische problematiek die in Malta uit detentie was ontsnapt en vervolgens op illegale wijze naar Nederland was gevlucht (EHRM, 23 juli 2013, A.A./Malta, § 13-14). Het arrest Suso Musa van het EHRM van 13 juli 2013 handelt daarentegen niet over een Dublinterugkeerder en is daarom *in casu* op het eerste gezicht niet relevant. De Raad wijst er op dat de verzoeker niet gesteld heeft dat hij behoort tot één van de in het Pro Asyl rapport en het arrest Aden Ahmed genoemde categorieën Dublinterugkeerders, zodat hij thans op het eerste gezicht aan de hand van zijn eerder algemeen betoog niet aannemelijk maakt dat er zwaarwegende gronden zijn die erop wijzen dat hij in Malta een reëel risico loopt om te worden gedetineerd wegens zijn vertrek naar België. Uit de verklaringen van de verzoeker blijkt dat hij laatst in het open centrum te Marsa, en dus niet in detentie, verbleef. De verzoeker verschaft evenmin informatie omtrent de wijze waarop hij Malta heeft verlaten. De Raad stelt vast dat de verzoeker verklaarde dat hij in Malta een beschermingsstatuut kreeg en dat hij per vliegtuig naar Nederland is gereisd. In het licht van deze verklaringen maakt de verzoeker geheel niet aannemelijk dat hij op illegale wijze uit Malta zou zijn vertrokken. In deze omstandigheden toont de verzoeker op het eerste gezicht dan ook niet aan dat de twee arresten van het EHRM en de stukken waarnaar hij verwijst, voor zover deze zien op de detentieomstandigheden in Malta, in zijn geval aan een overdacht naar Malta in de weg zouden staan.

De Raad ziet ook niet in waarom de verzoeker zou moeten vrezen voor de door hem beweerde inadequate detentieomstandigheden voor vreemdelingen wier visa zijn verstreken. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker thans voorhoudt, blijkt uit de bestreden beslissing niet dat zijn visum sedert 4 mei 2013 zou zijn verstreken. Evenmin blijkt zulks uit de elementen van het administratief dossier, waaruit in tegendeel blijkt dat de verzoeker hieromtrent geen enkele verklaring noch document voorlegde terwijl hij wel verklaarde in Malta over een beschermingsstatuut te beschikken. De desbetreffende kritiek van de verzoeker is dan ook zonder feitelijke grondslag en niet dienstig.

Daarnaast, in de mate dat de verzoeker voorhoudt dat hij als asielzoeker dan wel Dublinterugkeerder behoort tot een groep van personen die systematisch worden onderworpen aan vernederende of onmenselijke behandelingen in Malta, dient te worden opgemerkt dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat zulks moet worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoeker en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). De verzoeker maakt thans, gelet op zijn eerdere verklaringen dat hij in Malta een beschermingsstatuut kreeg, niet aannemelijk dat hij in Malta bij zijn terugkeer zal worden beschouwd als een ‘asielzoeker’ of ruimer ‘een persoon die om internationale bescherming verzoekt’. De verzoeker schept noch in zijn verklaringen ten overstaan van het bestuur noch in zijn verzoekschrift ten overstaan van de Raad duidelijkheid omtrent het statuut waarover hij in Malta zou beschikken. De verzoeker maakt, gelet op zijn eerdere verklaringen, dan ook niet duidelijk tot welke groep van personen hij bij een terugkeer naar Malta zal behoren. In dergelijke omstandigheden kwam het de verzoeker nochtans toe om hierover de meeste duidelijkheid te verschaffen en kan hij er niet mee volstaan met de loutere veronderstelling dat hij in Malta tot de groep

van 'asielzoekers' behoort. De verzoeker maakt met de algemene informatie waarnaar hij verwijst en in het licht van zijn concrete relaas, dan ook niet aannemelijk dat de omstandigheden van opvang en detentie voor asielzoekers die op een illegale wijze Malta binnen komen op hem van toepassing zullen zijn bij een overdracht aan Malta. De verzoeker verzuimt om aan te tonen in welke mate de algemene informatie van levensomstandigheden en opvangvoorzieningen in open en gesloten asielcentra waarnaar hij verwijst zou betrekking hebben op zijn eigen situatie van een alleenstaande meerderjarige jonge man die reeds over een beschermingsstatuut beschikt in Malta waarbij hij niet aannemelijk maakt dat hij dit statuut niet langer zou genieten bij een overdracht aan de Maltese autoriteiten.

De verzoeker verklaarde voorafgaand aan zijn vertrek uit Malta in het Marsa open centrum te hebben verbleven. Uit het rapport van ECJ (Verslag ICJ International Commission of Jurists, Not Here to Stay, "Report of the ICJ on its visit tot Malta on 26-30 September 2011, May 2012") waarnaar de verzoeker verwijst, blijkt dat het gaat om een open reception centre voornamelijk voor alleenstaande mannen, dat zich dichtbij een industrieel gebied en niet ver van de urbanisatie bevindt waardoor de inwoners van dit centrum gemakkelijker contact maken met de lokale bevolking en zij ook gemakkelijker werk vinden dan diegenen in andere open centra. Uit dit rapport blijkt tevens dat in het Marsa centrum ongeveer de helft van de bewoners een statuut hadden van humanitaire aard dan wel van subsidiaire bescherming. In het licht van verzoekers verklaringen en de informatie die hij bijbrengt, blijkt op het eerste gezicht dat het niet zonder verdere concrete elementen kan worden aangenomen dat hij bij een terugkeer zou moeten terugvallen op de voorzieningen die gelden voor de overige asielzoekers dan wel Dublinterugkeerders. De verzoeker brengt ter zake geen concrete elementen bij. Zo maakt de verzoeker in het licht van deze omstandigheden niet duidelijk waarom hij zou zijn aangewezen op de enkele tegemoetkoming van 2,91 euro voor Dublinterugkeerders. De verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Malta niet meer zou kunnen terugvallen op het aan hem verleende statuut, noch maakt hij concreet aannemelijk dat dit statuut of zijn persoonlijke situatie dan wel de actuele situatie op de arbeidsmarkt in Malta, hem zouden verhinderen om werk te vinden in Malta om alzo in zijn levensonderhoud te voorzien.

In de gegeven omstandigheden maakt de verzoeker met de verwijzing naar de in de desbetreffende rapporten beschreven opvangomstandigheden voor asielzoekers dan wel Dublinterugkeerders in Malta en de rechtspraak van het EHRM op het eerste gezicht dan ook niet aannemelijk dat hij behoort tot een groep van personen die in Malta systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen in strijd met de bescherming van artikel 3 van het EVRM *cq.* artikel 4 van het Handvest.

2.3.2.4.4. Conclusie

Gelet op hetgeen voorafgaat, moet worden besloten dat de verzoeker aan de hand van zijn betoog op het eerste gezicht niet aannemelijk maakt dat hij om redenen die zijn individuele situatie kenmerken, dan wel op grond van de algemene situatie voor asielzoekers of Dublinterugkeerders in Malta, een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een behandeling die strijdt met artikel 3 van het EVRM *cq.* artikel 4 van het Handvest.

2.3.2.5. Wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht betreft, wijst de Raad er op dat uit hetgeen voorafgaat en uit de uitvoerige motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoeker op het eerste gezicht niet aantoont dat de verweerder bij het nemen van deze beslissing niet ernstig zou hebben onderzocht of hij bij een verwijdering naar Malta zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandeling. De thans bestreden beslissing vertrekt niet louter vanuit het automatisme van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, maar maakt duidelijk een eigen beoordeling van de gevolgen van de overdracht van de verzoeker aan de Maltese autoriteiten. De bestreden beslissing bevat met name de volgende beoordeling:

"Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Malta een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Maltese autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Malta evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij

ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Malta een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Het gegeven dat Malta momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, meer bepaald in Tunesië, Libië, Syrië en Egypte, betekend echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Malta momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin- Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Met betrekking of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Maltese autoriteiten die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, in casu Malta, zouden rechtvaardigen, stelde betrokkene dat hij er opgesloten werd en dat hij er niet goed behandeld zou zijn (DVZ, vraag 36). Met betrekking tot deze opgegeven redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Malta, dient te worden opgemerkt dat betrokkene stelt dat hij in Malta werd opgesloten en er niet goed behandeld zou zijn. Met betrekking tot deze verklaring dient te worden opgemerkt dat betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ eerste verklaarde dat hij zou zijn opgesloten om vervolgens te verklaren dat hij in het open centrum van Marsa verbleef op Malta. Betrokkene maakt bovendien op geen enkele wijze aannemelijk indien hij zou zijn vastgehouden in Malta dat deze eventuele vasthouding in strijd zou zijn met de geldende Europese regelgeving of dat hij tijdens zijn eventuele vasthouding systematisch zou zijn blootgesteld een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en dit louter en alleen omdat men een asielzoeker is of zou zijn. Betrokkene stelt wel dat hij niet goed behandeld zou zijn in Malta maar betrokkene concretiseert dit op geen enkele wijze. Indien men stelt dat men specifiek in België asiel wil aanvragen omdat men in Malta niet goed behandeld zou zijn, dan mag er op zijn minst, zeker gezien het ernstige karakter van een asielaanvraag en het gegeven dat men deze verklaarde "niet goede behandeling" in Malta specifiek inroept voor een behandeling van het asielverzoek in België, van de asielzoeker verwacht worden dat hij hiervan concrete elementen en bewijzen aanbrengt van wat deze niet goede behandeling dan wel zou inhouden en zich niet beperkt tot vage verklaringen zonder concrete elementen en bewijzen hiervan aan te brengen. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Malta dient te worden opgemerkt dat de voorbije jaren in verscheidene bronnen werd gewezen op problematische aspecten van de procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Malta. We verwijzen onder meer naar rapporten van Pro Asyl ("Malta : out of system. Zur Situation von Flüchtlingen auf Malta", München, 2011), Schweizerische Flüchtlingshilfe ("Malta : Aufnahmebedingungen für Personen aus dem Asylbereich", Bern, november 2011) en Thomas Hammarberg, mensenrechtencommissaris bij de Raad van Europa ("Report by Thomas Hammarberg, commissioner for Human Rights of the Council of Europe. Following his visit to Malta from 23 to 25 March 2011). Meer recent verschenen rapporten van AIDA ("Asylum Information Database. National Country Report - Malta", maart 2013), het UNHCR ("UNHCR's position on the detention of asylum seekers in Malta", 18.09.2013), de Mensenrechtenraad van de Verenigde Naties ("National Report submitted in accordance with paragraph 5 of the annex to Human Rights Council resolution 16/21 - Malta", Genève, 23.07.2013) en de Europese Commissie tegen Racisme en Onverdraagzaamheid ("ECRI Report on Malta - fourth monitoring cycle", 15.10.2013). We hebben ook kennis van recente jurisprudentie van het EHRM betreffende Malta en Verordening 343/2003, te weten de uitspraken in de zaken nr. 42337/12 en 55352/12 van 23.07.2013. Er dient echter op gewezen te worden dat Malta, ondertekenaar van de Conventie van Genève van 1951 en partij bij het EVRM, het beginsel van non-refoulement nakomt. Noch in het aangehaalde rapport van AIDA noch dat van het UNHCR wordt melding gemaakt van schendingen van het non-refoulement. Het UNHCR verwijst bovendien in het hogerop vermeldde rapport naar artikel 14 van de "Refugees Act" (Chapter 420) dat het beginsel van non-refoulement bevestigt (punt 25, pagina 14 : "article 14 of the Refugees act sets out the principle of non-refoulement. The practical effect of this provision is the de facto suspension of removal proceedings. The immigration authorities halt all removal proceedings once an individual expresses his/her wish to apply for asylum in Malta by filling in the Preliminary Questionnaire and submitting it to the Office of the Refugee Commissioner"). Ook in het rapport van de VN-Mensenrechtenraad wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de praktijk blijkt dat Malta het beginsel van

non-refoulement handhaaft (punt 68, pagina 12 : "Malta's asylum recognition rate is consistently high, at around 50% or over, in recognition of the needs of persons seeking protection in Malta. This likewise demonstrates that the principle of non-refoulement is upheld both legally as well as in practice"). De VN-Mensenrechtenraad stelt in het hogerop aangehaalde rapport bovendien dat het feit dat de overgrote meerderheid van onregelmatig in Malta binnengekomen immigranten asiel vraagt, aantoonst dat de toegang tot de asielprocedure effectief is (punt 67, pagina 12 : "...the fact that the overwhelming majority of irregular migrants arriving in Malta apply for international protection clearly demonstrates that effective access to asylum procedures exist and that the asylum system is readily accessible"). Bovendien blijkt uit de rapporten van AIDA en UNHCR niet, dat de aan Malta onder de Dublin-Verordening overgedragen vreemdelingen automatisch en systematisch in detentie worden geplaatst. Bovendien blijkt uit het AIDA-rapport dat asielzoekers recht hebben op opvang en materiële ondersteuning tijdens de behandeling van hun verzoek (AIDA-rapport, pagina 33 : "The Reception Regulations cover the provision of 'material conditions', defined as including 'housing, food and clothing, provided in kind, or as financial allowances or in vouchers and a daily expenses allowance...Asylum seekers in Open centres are provided with accommodation and a daily food and transport allowance"). Uit de aangehaalde rapporten blijkt evenmin dat men niet de mogelijkheid zou hebben om een eerder aangevraagd asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet op voorhand vaststaat dat men geen aanspraak heeft op opvang dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Uit een analyse van rapporten met betrekking tot Malta blijkt dan ook dat men niet kan stellen dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Malta of tot deze kwetsbare groep zou behoren zonder meer en automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een asielzoeker is of zou zijn. Uit een analyse van deze verschillende rapporten blijkt dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Malta dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Malta worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S, versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG , 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn of haar asielverzoek te behandelen, beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat , die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG , 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van de verschillende aangehaalde rapporten

echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Malta zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Maltese autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Malta een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM.. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Malta er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Maltese autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Maltese autoriteiten bovendien tenminste vijf dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Malta een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Een kopie van deze rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.”

Bovendien neemt de verweerder eveneens verzoekers verklaringen omtrent zijn gezondheidstoestand in rekening en voert hij aan de hand van deze verklaringen een onderzoek naar het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bij overdracht aan Malta:

“Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 31.01.2014 dat hij last heeft tijdens het urineren (DVZ, vraag 35). In het administratief dossier van betrokkene zijn echter geen medische documenten aanwezig die deze verklaringen staven. Met betrekking tot dit motief, met name dat hij last zou hebben tijdens het urineren, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging wordt genomen in het kader van de Dublin-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Malta de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Malta indien dit nodig zou zijn. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Malta. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Malta, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Uit het geheel van de motieven van de bestreden beslissing blijkt dan ook dat de verweerder aan de hand van de verklaringen van de verzoeker alsook aan de hand van een geheel van zeven relevante en recente gezaghebbende rapporten omtrent de algemene situatie voor asielzoekers en Dublinterugkeerders in Malta en met in achtneming van de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM ter zake met inbegrip van de arresten van 23 juli 2013 tegen Malta, heeft geoordeeld dat de overdracht aan Malta van de verzoeker geen problemen stelt van slechte behandelingen die strijden met artikel 3 van het EVRM cq. artikel 4 van het Handvest.

Zoals besproken onder punt 2.3.2.4. is de verzoeker er met zijn betoog niet in geslaagd deze motieven te weerleggen. De verzoeker maakt op het eerste gezicht niet aannemelijk dat *in casu* de feitelijke

vaststellingen niet correct zijn of dat op grond daarvan in kennelijke onredelijkheid werd besloten om de verzoeker over te dragen aan de Maltese autoriteiten.

Waar de verzoeker in zijn middel verwijst naar eerdere schorsingsarresten van de Raad inzake Dublin-transfers naar Malta, merkt de Raad op dat deze verwijzing niet dienstig is, aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223 525; RvS 16 juli 2010, nr. 5 885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3 679 (c)). Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris in tegenstelling tot wat in de meerderheid van deze schorsingsarresten het geval was, niet blindelings is uitgegaan van het communautair vertrouwensbeginsel, maar dat hij het individuele risico op een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan een rigoureuus onderzoek heeft onderworpen. Zaken waarbij een schending van artikel 3 van het EVRM wordt opgeworpen of waarbij gewag gemaakt wordt van een onvoldoende of onredelijke beoordeling in dit verband door het bestuur, kenmerken zich overigens bij uitstek door een casuïstische benadering. De verzoeker maakt echter niet duidelijk dat de specifieke omstandigheden die hebben geleid tot de door hem genoemde arresten dermate gelijklopend zijn aan zijn eigen geval dat eenzelfde uitspraak zich zou opdringen.

De verzoeker toont *prima facie* niet aan dat de thans bestreden beslissing niet op een deugdelijke en afdoende motivering zou berusten. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat aan deze beslissing een onzorgvuldige feitenvinding ten grondslag zou liggen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht is op het eerste gezicht dan ook niet aangetoond

2.3.2.6. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, bijgevolg niet ernstig.

2.4. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 17 april tweeduizend en veertien door:

mevr. C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. MAES, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.MAES

C. DE GROOTE